

Titel: De Norske Fieldes Gienlyd af Indbyggernes Fryde-sang, i Anledning af at Hans Kongelige Majestæt allernaadigst haver frikiendt de Norske for de Beskyldninger, som endeel Ildesindede og udenlandske Avis Skrivere have tilføjet dem, og at Monarken i sit Æreskrift har behaget at kalde dem sine tappre og troe Undersaatter. Hvori og erindres de Velgierninger, som Monarken har udviist mod Norge i Aaret 1772. Synges med den Melodie: Bladene tuskes og drives af Vinden.

Citation: "De Norske Fieldes Gienlyd af Indbyggernes Fryde-sang, i Anledning af at Hans Kongelige Majestæt allernaadigst haver frikiendt de Norske for de Beskyldninger, som endeel Ildesindede og udenlandske Avis Skrivere have tilføjet dem, og at Monarken i sit Æreskrift har behaget at kalde dem sine tappre og troe Undersaatter. Hvori og erindres de Velgierninger, som Monarken har udviist mod Norge i Aaret 1772. Synges med den Melodie: Bladene tuskes og drives af Vinden.", i *Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 22, ?, 1773, s. 1*. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/text/tfs-texts-2_022-shoot-workid2_022_017.pdf (tilgået 07. december 2021)

Anvendt udgave: Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 22

Ophavsret Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen.](#)

[↩](#)

De Norske Fieldes Gienlyd af Indbyggernes Fryde-Sang I Anledning af At Hans Kongelige Majestæt

allernaadigst haver frikiendt de Norske for de Beskyldninger, som endeel Ildebefindede og udenlandske Avis Skrivere have tilføjet dem, og at Monarken i sit Æreskrift har behaget at kalde dem sine tappe og troe Undersaatter.

Hvori og erindres de Høj-Kongelige Velgierninger, som Monarken har udviset mod Norge i Aaret 1772.

Synges med den Melodie:

Bladene tuskes og drives af Vinden. Trykt Aar 1773.

[2](#)

1.

Kommer nu Nordmænd! og frydefuld

qvæder!

Vi om Monarken vil synge Lovsang, Som saa sit Norge opliver og glæder,

At Echo gienlyder med fordobler Klang,

Kongen har Norge kiær,

De Norskes Fader er, Kiærlighed, Omsorg for samme Han bær.

2. I Sommer til Nødtørst Han Rug os tilsendte, Da Kornet var kostbart og Brødet var dyrt; Hans Faderlig Godhed vi dernæst erkjendte, Da Kavringer, Havre til Norge blev styrt,

Saa mange fik da Brød,

Som ellers lidde Nød,

Og maatte af Mangel forventet sin Død.

[3](#)

3. Et lidet derefter Sin Svoger Han sender, Prins Carl af Hessen til Norrige hen, Hans Viisdom og Evne og Flid Kongen Fjender,

Og at Han vil blive Nordmændenes Ven, At Han vil øve Ret,

Og nu forandre det,

Som ellers vil Norge fortrykke saa slet.

4.

Derefter Dankongen borttager den Byrde, Den Skat, som betyngtet den fattige Mand; Den Rigernes Fader og Folkenes Hyrde,

Til Nordmænders Lise det Middel opfand: At Han ophævede,

Den Skat saa trykkende,

Med alle Restancer som paahæftede.

5.

Ej nok med alt dette —Høy-Kongelig Naade Paa nyt her brillerer til Nordmandens Vel, Naar Fremmede dennem som Falske udraabe, Da kan Han ej taale en saadan Uskiæl;

Thi Kongens Kiærlighed,

Ærger sig selv derved,

Lyser derfor paa Norge sin Fred.

6.

Lader oplæse, i Kirker forkynde:

Han kiender Nordmandens Huldskab og Troe,

[4](#)

Og at Dadle-Tunger sig mod dem forsynde, Som Norske beskyldte, at de er utroe. Beviis Han nylig saae, Da Rygtet ville spaae: At Norge en Fiende vente sig maae.

7.

Strax vare de gamle løvartede Sønner I Vaaben og Harnisk, og største Uroe, De udi sin Iver forfærdelig stønner:

Forbandet den være, som findes utroe.

De vover Blod og Liv, For vil de ligge stiv, Førend Dankongen de utroe vil bliv.

8.

Dette Monarken jaa naadig optager,

Han offentlig lader forkynde det her;

De Norske i Mangel paa ingen Ting klager, Naar kun Dankongen dem have vil kiær. Ney! hør hvad Mod og Lyst, Der er i Nordmænds

Bryst;

Fordi Monarken til dem har sin Lyst.

9.

Kort sagt: Monarken de Norske fritager,

For Ildefindedes hæslige Træk;

Ja, Han alle slige til Ansvar anklager,

Om nogen her findes, de jages bør væk.

O! gid vi vidste der, De skulle faae sin Ret, Som Gud og Kongen tilside har sæt.

[5](#)

10. Kom da, I gamle graahærdede Hælte,

Viser jers Troskab, bevidner jers Mod, Hæng Sverdet ved Siden og spænd om jer

Bælte,

Forsvarer med Vælde det Kongelig Blod, Lad Ondskab dadle Jer, Nok: I oprigtig er, Og som Dankongen af Hierret har kiær. 11.

Dette tilfulde I monne beviise;

Da I saa talriig fremstillede Jer;

I ville Jer ikke med Sniksnak afspise,

Men at Jer Bagtaler fremkomme skal her; Thi I forsikre vil, Der er kun Ondssabs Spil, Hvortil og Momus da tiede stil,

12.

Ærværdige Fædre! hvis Skiæg rak til Bryster, I monne da svare: Ifald at vor Æt Sig falske mod Thronen nu have fordriftet Da bør de ved Sværdet nedsables med Ret. Vi vover Liv og Blod; Vi Villie har og Mod, At fægte for Kongen, som er os saa god. 13.

Hvo kan da vel andet, end rose jers Tale?— Vi Unge vil træde Bedagedes Spor.

Vi vil ej for Fienden seigne i Dvale,

Men om vi ham tresser, han Hug da vist faar; Om snild han viser sig, Vi er uryggelig!

Og aldrig mod Danmark udvise vil Svig.

[6](#)

14.

Uhældig den blive, om nogen her findes Blant nordiske Fielde, som ikke er troe;

Han bør med de haardeste Lænker ombindes, Hans Navn skal ej mere hos Nordmanden boe, Han skal vist ryddes ud, Som værste Skumpelstud;

Af Norske ansees som fælest Ukrud.

15.

See dog! hvor Kongen os glæder og gavner, Sender os Føde, naar vi er i Trang; Fienders Avind forsvinder, som Avner, Almagtens Forsyn maae have sin Gang, Som sit Gienbillede, Har i Sin Salvede, Og ved Ham Norge sin Naade betee.

16.

Ja Arve-Printsen, vor Souverains Broder, Stræber tillige paa Norriges Vel;

Det Norske Cammer Han striftlig anmoder, At alle maa hændes tilbørligen Skiæl;

Han lover selv Han vil Bestandig see dertil, At Han kan straffe Egennyttiges Spil.

17.

Endnu Monarken fordobler sin Maade,

Mod os, da Natklud forderved vor Høst; For dødende Mangel, Han Bod vilde raade, Og ingen Flid sparer, at lindre vor Brøst,

[7](#)

Han Premie lover den, Som først kan komme

frem,

Med Havre til Norge, og ophielpe dem,

18.

Som der er af Hunger og Mangel halvdøde,

Og intet nu ejer til Livet Ophold;

Hvor mange Gaarde er næsten lagt øde,

Og hærskende Sygdom paa mange gjør Vold; Hvor de som er igien, Veed sig dog ingen Ven, Hvortil de kunde i Noden flye hen.

19.

Det Kongen vel skønner, derfor Han tilbyder, Saa store Fordeele, til dem, som nu kan Til Norge ankomme, Indbyggerne fryde Med Havre til Føde, i kummerfuld Stand, At de dog Brød maa faae, At de Udsæd kan naae, Og at ikke Mægden, saa slæt skal forgaae. 20.

Vi Norske velsigne Monarkens Velynde, Hans Faderlig Omhu; Hans mageløs Trøst; Som os Barne-Rettighed stedse forkynder;

Som elskende Fader Han lætter vor Brøst. Mod Uaars Farlighed, Mod Mangels Hæftighed;

De bæste Midler at sende Han veed.

21.

Han Kongsberg paa nyt og forunder sin Naade, Der Penger nu slaaes, der Mynten skal vær,

[8](#)

Det Norge tilvisse vil gavne og baade,

Saa mange nu derved Lyksalige er.

For mange brødløs var, Som dog nu Brødet

har,

Og Sølv fra Norge bortsender da var. 22,

Men hvo kan udtrykke de Godheds Beviiser, Som Kongen imod os udviser i sær;

Vi derfor Monarken og højlig priser; Lands-Fader, Velgiører og Konge

Han er.

Han saa sin Lige har, Der saadan Ømhed bar, For Norge, naar Uaar besværet der har.

22.

Gud glæde Monarken, som Norge saa fryder, Med Sundhed og Lykke, med Viisdom og

Hæld!

Gid Sejer Han over sine Fiender nyder,

I alle Fæltslage, der maa gaae Ham vel! At Fienden bukke maae, Og Han Overmagt faae,

Og mandig fordrive al Ondskabs Attraae.